CONTRA-REVOLUTIA

Incorect Politic

Iulie 17, 2025

Contra-Revoluția

Via Evadare:

(Parte din seria: „Legile cenzurii, ca inginerie socială”)

Această serie de articole își propune să treacă în revistă legile care au restrâns libertatea de exprimare după 1989 și să demonstreze următoarele teze:

- Restrângerea libertății nu e o problemă marginală a societății și nu e o preocupare doar pentru „extremiști” și excentrici.
- Tema nu e legată de inițiativa unui singur om și nu e de dată recentă, deci e contra-productivă și fără sens blamarea deputatului Silviu Vexler.
- Legile liberticide nu sunt nici opera noii guvernări sau un demers spontan după alegerea noului președinte Nicușor Dan.
- Eșafodajul de legi și instituții a fost construit meticulos în decenii, de generații succesive de politicieni, acționând conștient sau inconștient împotriva interesului național.

- Această construcție e complementară oficializării sfârșitului democrației prin interdicțiile arbitrare de a candida pentru anumiți politicieni.
- Chiar dacă s-ar reveni la organizarea de alegeri libere, represiunea instituită de aceste legi face imposibilă democrația autentică, existența unei prese libere.
- Implicațiile acestor legi sunt nu doar anti-democratice, dar și anti-naționale și merg până la restrângeri ale libertății de conștiință religioasă.
- Dată fiind gravitatea acestor ramificații, pasivitatea elitelor intelectuale și indiferența până foarte recent a așa zisei mișcări suveraniste față de subiect ridică semne de întrebare și asupra autenticității alternativelor oferite.

Cele mai importante aspecte ale acestei noi realități legislative, instituționale și mediatice sunt următoarele:

Populația României e pusă în fața unui fapt împlinit, prin acte succesive de legiferare, de către politicieni, teoretic aleși să le reprezinte interesele. Dar care nu au prezentat niciodată alegătorilor intenția de a institui acest tip de restricții și nu le-au cerut girul în acest sens.

Legile în cauză fac imposibilă rezistența individuală sau organizată în fața pierderii de suveranitate națională sub dictatul unor puteri străine și instituții supra-naționale. (Ceea ce a ajuns să fie desemnat ca transformarea în colonie a României din punct de vedere economic, politic și cultural.)

Chiar dacă aderarea la structuri geopolitice euro-atlantice a fost la data respectivă populară, și poate mai e și acum, cetățenii țării nu au fost consultați sau informați că raporturile cu străinătatea urmează a fi schimbate prin legi care să facă imposibilă criticarea noilor „stăpâni” sau aliați. Ceea ce riscă să lovească de nulitate chiar și acest presupus „contract social”. Care s-ar dovedi că vine la pachet cu clauze ascunse, total înșelătoare, necunoscute la data exprimării (simbolice) a acordului, sau introduse ulterior.

Și mai important: restricțiile de exprimare și asociere fac imposibilă contra-reacția la colonizarea propriu-zisă a țării cu populații importate în masă de pe alte continente. Schimbarea însăși populației orașelor și satelor constituie o transformare mult mai importantă decât orice joc politico-electoral, având consecințe multiple și iremediabile pentru secolele următoare. Iar acesta e un proces în curs, asupra căruia românii nu au fost niciodată consultați, pe care încă puțini îl realizează, și asupra căruia nu se vor mai putea pronunța critic vreodată.

În același fel, călușul pus în gură de corectitudinea politică, transformată în politică de stat, urmărită cu mijloace penale, polițienești, exclude întreaga societate românească de la mai multe teme actuale, de ordin geopolitic și ideologic, în era globalizării. Interdicția de a participa la temele prezentului,

concomitent cu obligația de a accepta „deschiderea" spre globalizare, nu doar că despoaie poporul român de dreptul său suveran asupra statului pe care strămoșii săi l-au creat și apărat cu jertfe. Dar face din cetățenii României simple obiecte ale voinței altora, pe care nu îi pot nici numi, nici critica, spectatori pasivi la propria istorie.

Cum spuneam, devine irelevant dacă s-ar mai organiza vreodată alegeri libere și corecte, atâta timp cât se instituie pentru totdeauna un cadru restrâns al ideilor „tolerate", în care partidele și politicienii ar trebui să stea pentru „a fi aprobați".

Revoluția uitată – Revoluția răsturnată

Statul român actual se revendică explicit de la Revoluția din 1989, pe care o invocă drept sursă a legitimității sale în mai multe legi. În chiar primul articol din Constituție, ni se promite că

> *„(1) România este **stat național, suveran și independent**, unitar și indivizibil.*
> *(…)*
> *(3) România este stat de drept, democratic și social, în care demnitatea omului, drepturile și **libertățile cetățenilor**, libera dezvoltare a personalității umane, dreptatea și pluralismul politic reprezintă valori supreme, în spiritul tradițiilor democratice ale poporului român și **idealurilor Revoluției din decembrie 1989**, și sunt garantate."*

Așadar, libertățile individuale sunt puse în directă legătură cu „idealurile Revoluției". Ceea ce ne obligă să ne gândim care ar putea fi acele idealuri și care era misiunea istorică, pe care autorii Constituției o atașau respectivului eveniment fondator. Mai multe orașe ale țării, inclusiv Capitala, au la intrare și la ieșire indicatoare rutiere de tipul: „București, oraș martir". Formularea trimite, de asemenea, la decembrie 1989, dar nu doar în cadrul secular, al naționalismului, ci într-un referențial profund creștin. Care nu se limitează la „Cultul Eroilor" (sintagma apare și ca numele unei instituții a statului); ci la interpretarea religioasă a jertfei ca act de mărturisire de credință în contradicție cu ateismul regimului comunist.

După cum vom vedea într-un alt episod, procurorii actuali au început să facă rechizitorii în care acuză cetățenii de folosirea unor fraze, în care se regăsește atât cultul strămoșilor sau eroilor, cât și de invocarea credinței în renașterea națională. Ceea ce intră în contradicție atât cu mentalitatea creștină, cu sentimentul identitar, dar și cu actele juridice fondatoare ale actualului stat. E fascinant drumul făcut în 35 de ani, de la politicienii proaspăt instalați, care promiteau apărarea libertăților și legănau coliva martirilor, până la actualul regim, care consideră un pericol pentru ordinea constituțională vorbirea despre „un om nou" și idealizarea „excesivă" a trecutului istoric.

Un observator extern ar putea considera această traiectorie o derivă, în cel mai bun caz. În cel mai rău, nu e vorba de o accidentală uitare a unor idealuri, ci de o deturnare în toată regula: un al doilea furt al Revoluției, după ocuparea ecranelor și pozițiilor de către foștii comuniști.

Această perspectivă mai largă, ne obligă și la următoarele întrebări esențiale: Nu doar ce idealuri aveau revoluționarii din 89… Dar ce caracter avea regimul de dinainte, pe care l-au răsturnat?

cele două faze ale comunismului

Puțini știu că, înainte de 89, propaganda se referea la „întoarcerea armelor" din 23 August 1944 (care era și sărbătoarea națională), tot ca la o „revoluție". Ea era prezentată total fals, nu ca lovitura de palat dată de acoliții regelui contra șefului armatei, pe fondul ocupării unei părți tot mai mari din țară de Armata Roșie. Ci, ca opera unor presupuși insurgenți comuniști, care ar fi răsturnat „regimul fascist".

E și explicația de ce, în 22 decembrie 1989, Ion Iliescu e introdus în studioul TVR de un prezentator entuziast cu formula hilară: *„alături de noi, se află Ion Iliescu, fiul unui revoluționar și patriot, el însuși, un mare patriot!"*. Altfel spus, tatăl și fiul, participau la două revoluții de sens contrar, dar în perfectă continuitate, ca un arc peste un răstimp de 45 de ani. Unde mai pui, că și Ion Antonescu, se referise la răsturnarea dictaturii lui Carol al II-lea, urmată de instaurarea pentru doar patru luni a „statului național legionar", tot ca la „revoluția din 6 septembrie" (1941).

Deși nu fusese un act popular de voință națională, ci efectul unei ocupații străine, instaurarea comunismului, cu trecerea de la dictatura militară și ulterior de la monarhie la o republică „populară", era totuși o schimbare de tip revoluționar. În primul deceniu și jumătate de după 1944, s-a trecut de la ultra-naționalism la cel mai brutal și violent regim din istoria României, cu un pronunțat caracter anti-național.

Programul comunist a dus în închisori elitele politice și culturale ale României, a înfeudat țara Uniunii Sovietice, a persecutat dur principalele culte creștine, a căutat chiar să facă o veritabilă spălare pe creier a populației, într-o direcție ateistă, internaționalistă, în care un număr disproporționat de alogeni avea poziții de decizie și influență. Schimbarea de identitate mergea inclusiv pe calea rescrierii istoriei îndepărtate și lingvisticii, pentru a înlocui caracterul latin cu unul slav și ideea formării poporului român într-un alt areal decât cel ocupat în prezent.

În anii 80, ne aflam tot într-o dictatură a unui partid unic comunist, tot fără libertăți politice, de exprimare și mișcare. Supravegherea Securității era generalizată, dar mult mai puțin brutală; deținuții politici putând fi numărați pe degete, nu cu sutele de mii, ca în anii 50. Dar **survenise o schimbare radicală**, prin trecerea de la internaționalismul comunist, la un naționalism pronunțat, care covârșea chiar caracterul socialist. Nu era doar propaganda, care insista pe „neamestecul în treburile interne", ci un program vast de construcție a unei industrii auto-suficiente. Școala și cinematografia puneau un accent major pe patriotism, prin promovarea epopeii naționale de rezistență în fața cotropitorilor și insistența pe trăsăturile pozitive ale poporului.

Nu se poate preciza cu exactitate când avusese loc această schimbare graduală, care demarase chiar și din ultimii ani ai lui Dej, prin victoria „partidei naționale" din PCR, plecarea multor comuniști în nou formatul Israel și pașii spre independența de URSS, inclusiv retragerea ultimilor militari sovietici la finele anilor 50. În aprilie 1964, Gheorghe Gheorghiu Dej ținea o cuvântare, ulterior numită neoficial o „declarație de independență". În ea vorbea despre necesitatea ca fiecare regim socialist să își urmeze propria cale. În același an, erau eliberați deținuții politic, printr-un decret de amnistie. Iar conducătorul comunist, care patronase marea represiune stalinistă, murea în condiții controversate un an mai târziu.

Procesul s-a accelerat mult sub Nicolae Ceaușescu, care în 1968 face opinie separată față de URSS, alături de care refuză să participe la răsturnarea unui guvern mai reformist în Cehoslovacia. Ba chiar condamnă public abuzul Moscovei ca putere tutelară și al restului țărilor din alianța militară a Pactului de la Varșovia. (Echivalenta NATO pentru Estul Europei.) Marchează o serie de premiere: primul lider occidental care e primit într-o țară comunistă (președintele Franței, Charles de Gaulle, în 1968), primul președinte american în vizită într-o țară comunistă (Richard Nixon în 1969), cu prima vizită a lui Ceaușescu la Casa Albă în 1973, primul lider comunist primit la Vatican, în audiență la Papa (1973), primul comunist purtat cu caleașca regală prin Londra de regina Elisabeta a II-a (în 1978).

Destinderea relațiilor cu Occidentul în anii 70 a marcat cel mai vast program de dezvoltare din istoria României, din punct de vedere industrial, urbanistic, educațional și ca infrastructură. Fără ca regimul să fi avut un caracter xenofob, ci mai curând pentru că a acordat pentru doar două etnii – cea evreiască și cea germană – privilegiul de a alege dacă să rămână în țară sau să plece, când foarte mulți români și-ar fi riscat și viața ca să treacă granița din lagărul comunist – perioada lui Ceaușescu a produs mai curând accidental și următorul efect: Populația României a ajuns la cel mai mare număr din istoria ei (23 de milioane, cu ajutorul politicilor pro-nataliste) și la cea mai omogenă compoziție de până atunci și de după.

După ruptura de creditorii internaționali, a urmat deceniul foarte sumbru al sacrificiilor returnării datoriilor externe în anii 80. Perioada a marcat o trecere la o totală autarhie, prin interzicerea aproape cu totul a importurilor, o exacerbare delirantă a propagandei triumfaliste, în contrast cu privațiunile suferite de populație în procurarea alimentelor, „raționalizării" curentului electric, benzinei, termoficării. În aprilie 89, RSR mai marca o premieră, neegalată de atunci, drept singura țară din istorie, care își plătea integral datoria externă.

coaliția anti-ceaușistă

Am făcut acest scurt istoric, cunoscut de cei mai maturi, pentru a sublinia caracterul complex al Revoluției din 1989, care decurge din natura *sui generis* a dictaturii lui Nicolae Ceaușescu. La data răsturnării sale, regimul era în mai mare măsură unul naționalist decât comunist, deși formal puterea aparținea unui

Partid Comunist. Revoluționarii din stradă îi reproșau lipsa de libertate și alte lipsuri materiale, cereau explicit alegeri libere și renunțarea la partidul unic comunist. Dar nu erau deloc ostili caracterului național al regimului, nu socoteau că patriotismul era problema. Simbolic, era foarte ușor de decelat această subtilitate: revoluționarii au decupat doar sigla comunistă de pe steag, au ars steagurile roșii cu secera și ciocanul, din sediile Partidului, dar au continuat să arboreze cu mândrie tricolorul.

În contrast cu oamenii obișnuiți din stradă, existau două categorii de participanți decisivi la evenimentele din 89. Pe de o parte, erau foștii comuniști, ca Ion Iliescu sau Silviu Brucan, care îi reproșau lui Ceaușescu că „a întinat nobilele idealuri ale socialismului științific”. Altfel spus, că n-a fost un marxist autentic. Tot ei vor invoca fantasmagoric prezența unor „elemente legionare” între mitingiștii din Piața Universității din 1990, împotriva cărora mobilizau majoritatea proletară a muncitorilor din fabricile bucureștene și minerilor din Valea Jiului.

Iar pe de alta, erau tentaculele factorului extern, care îl detestau pe Ceaușescu pentru suveranismul lui, pentru fronda sa ce nu mai corespundea „noii ordini mondiale”, pe cale de instaurare. (De care deja vorbea omologul lui, George Bush senior.)

Regimul lui nealiniat (ca și cel „între blocuri” al Iugoslaviei unite de Tito, și alte câteva regimuri „non-conformiste”) era un impediment în calea globalismului, care venea peste planetă ca un tsunami, răvășind popoare și economii. Un rebel, care nu mai face parte din sistemul bancar mondial, nu mai putea fi tolerat; nici măcar rebeliunea lui față de Moscova nu mai era de vreun folos pe marea tablă de șah, în condițiile în care la Kremlin era un Mihail Gorbaciov, care îmbrățișa cu entuziasm (și unii ruși zic cu naivitate) programul reformelor și deschiderii. Acum se cereau lideri obedienți, care să urmeze programul dictat, al unei lumi ce se îndrepta spre „momentul unipolar”, al Americii triumfale.

Ceaușescu era condamnat neoficial în marile cancelarii din Vest și din Est, pentru patriotismul lui, o vină pe care niciun român nu s-ar fi gândit să i-o aducă. Nu pentru comunismul lui, care nu era un impediment nici pentru „aliații” din țările socialiste, dar nici pentru „partenerii” de vizite din Occident, care colaborau tot mai bine cu cei de la Kremlin.

Altfel spus, trei forțe distincte participau la aceeași revoluție, din motive foarte diferite. Românii simpli își doreau răsturnarea comunismului, fiind convinși că participă la un act patriotic, la o revoluție pe care o putem numi liberală, creștină și pro-democratică. Prin ea, ei anulau efectele așa zisei revoluții din 23 august 1944, adică ale comunizării, care ne rupsese de restul Europei.

Foștii comuniști, occidentalii și sovieticii luptau, în fapt, împotriva schimbării operate la mijlocul anilor 60, prin care regimul comunist își câștigase o relativă independență și luase o turnură pronunțat națională.

Fie că doreau întoarcerea la „adevăratul comunism”, de tip internaționalist, fie că doreau întoarcerea la ascultarea față de Moscova prin reforme moderate de tip Perestroika, sau își doreau trecerea în parohia Occidentului, prin reforme capitaliste și de liberalizare, putem constata că aceste cercuri aveau un program substanțial diferit de al maselor din stradă.

Nu încape îndoială că, față de poporul dezorganizat și dezorientat, aceste forțe (tandemul intern al nomenclaturii și Securității și tandemul extern est-vest) aveau mult mai mare capacitate de organizare chiar anterioară și ulterioară evenimentului. Tot fără îndoială e că aceste forțe au și preluat puterea imediat după 22 decembrie 1989.

Inițial, doar prezența foarte multor nomenclaturiști de rang înalt a fost remarcată ca o stridență. A fost ce i-a determinat pe protestatarii ulterior adunați în Piața Universității să vorbească de o „confiscare a Revoluției”. Ei se temeau că foștii comuniști vor anula jertfa eroică a celor uciși în acele zile la Timișoara, București, Otopeni și alte câteva locuri, pentru a face o restaurație comunistă. Lucru care nu s-a întâmplat, cel puțin nu în forma în care se temeau ei atunci.

democratura hibrid

Totuși, în fața „noilor realități”, putem să ne punem întrebarea dacă nu a avut cu adevărat loc o contra-revoluție. Nu o restaurație a comunismului, nu doar o schimbare de regim prin intervenția altor guverne, ci o demolare metodică a statului național. În această perspectivă, atât masele răsculate, inclusiv cei mai curajoși și idealiști eroi inocenți, dar și cei mai cinici dintre foștii securiști și comuniști săriți de cealaltă parte a baricadei, ar fi fost toți folosiți pe post de „idioți utili”, într-un vast proiect ce le era necunoscut. În schimb, strategii străini și-au urmat metodic planul trecerii de la un stat național suveran la o colonie multiculturală supusă total, prin legi și acte de guvernare întreprinse de colaboraționiștii locali, recrutați cu precădere din servanții vechiului regim.

Mai ales în primul deceniu de după 89, România a mers în direcția unei alerte liberalizări și democratizări, cu toate „accidentele de parcurs”, de tipul mineriadelor. Nu se poate nega libertatea de exprimare existentă în acel prim deceniu, posibilitatea de manifestare a multiple curente politice, câștigarea a numeroase drepturi în cele trei decenii post-decembriste. Acestea au fost beneficii simbolice pentru mase, mai mult sau mai puțin trecătoare, cum au fost și beneficiile materiale permise cu larghețe castei colaboraționiștilor.

Subteran, planificatorii din exterior au dictat rețete letale de distrugere a bazei industriale și agricole, realizată în etapa național-comunismului, care era baza materială a independenței. Clasele sociale aferente au fost destructurate și alungate din țară la super-ofertă pentru capitalul vestic. Sistemul de învățământ a fost sabotat pentru a preveni dezvoltarea unei gândiri critice și a conștiinței patriotice,

supra-saturat cu propaganda occidentală multiculturală și balast „progresist”. Au fost acaparate băncile, piețele, resursele, am fost readuși în lanțurile supra-îndatorării prin coruperea politicienilor și votanților într-o orgie a consumului din import. Elitele culturale au fost înlocuite cu personalități dizolvante, care detestă credința și particularitățile poporului, regurgitând producția intelectuală a stângii occidentale.

Iar acum ajungem în ultima etapă a acestei transformări: schimbarea însăși populației majoritare într-un melanj de religii și culturi incompatibile între ele, ușor de controlat prin inerentele sale conflicte interne. Ceva ce va garanta că niciodată populația nu se va mai coagula într-o stavilă în fața absorbirii în neantul global. E greu să mai respingi realitatea înlocuirii ca „teorie a conspirației”, când generația care participă la bacalaureat a scăzut sub 100.000 și guvernanții acordă peste 100.000 de permise de ședere anual pentru africani, indieni, arabi, turci și asiatici.

Citiți restul articolului pe Evadare